

A
Júlia legszebb
történetei

Világszerte Nr. 1

Sandra Marton
Lépjünk olajra!

Sandra Marton
Bódító szerelem

Sandra Marton
Riadó szívek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sandra Myles, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Desert Virgin* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Sandra Myles, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Captive In His Bed* (Harlequin Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Sandra Myles, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Naked In His Arms* (Harlequin Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 32. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-540-268-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sandra Marton
Lépjünk olajra!

1. FEJEZET

Cameron Knight harminckét éves volt, és százkilencvennégy centi magas. Zöld szemét és karcsú, izmos testét angol apjától, hollófekete haját, éles metszésű arccsontját indián félvér anyjától örökölte. Imádta a gyönyörű nőket, a gyors autókat és az izgalmas kalandokat.

Alapjában véve még ma is az az örülden jóképű, veszélyes rosszfiú volt, aki tizenhét éves korában. Mindössze annyi változott, hogy azóta a veszély a foglalkozásává vált. Így került először a hadsereghez, onnan a kommandósokhoz, aztán a titkosszolgálatához, majd hozta létre a fivéreivel saját vállalkozásukat.

A *Knigh, Knight & Knight* cég dúsgazdaggá tette. A világ három földrészéről hozzá fordultak az emberek, amikor valami nagyon kényes, már-már a törvénytelenég határát súroló feladatot kellett elintézni. És most, Cameron határtalan meglepetésére, az apja is ezt tette. Ami pedig még meglepőbb volt, Cameron vállalta a munkát.

Ezért repült most magasan az Atlanti-óceán fölött egy kis magángépben Baslaam felé. Az úti célját a térképen csak egy fekete pontocska jelezte.

Az órájára pillantva látta, hogy még félórája van landolásig. Remek! Minden olyan gyorsan történt, hogy kénytelen volt a repülőút alatt áttanulmányozni az anyagot, amelyet az apja állított össze Baslaamról és bocsátott a rendelkezésére. Most megpróbált lazítani, hiszen egy ilyen megbízásnál az embernek mindenre fel kell készülnie, amihez elengedhetetlen a jó egészségi és lelkiállapot. Ebben pedig nagy segítségére voltak a légzőgyakorlatok, amelyeket az egyik kiképzője a titkosszolgálatnál a lélek tai csijének nevezett.

Cameron hátradöntötte a bőrülése támláját, behunyta a szemét, és hagyta elkalandozni a gondolatait. Talán mert az apja megbízásából indult útnak, a saját életén töprengett, azon, hogy mit ért el, és mit nem. És hogy milyen közel jutott ahhoz, hogy beteljesítse az apja keserű jóslatait.

– Mihaszna alak vagy – mondogatta gyakran Avery, amikor ő még gyerek volt. – Sosem viszed semmire.

Cameron sajnós mindent elkövetett, hogy megerősítse apját ebben a hitében. Lógott az iskolából, ivott, marihuánát szívott, bár nem sokáig, mert a kérészéletű feldobottság ára, hogy elvesztette önmaga fölött az ellenőrzést, nem volt az ínyére.

Tizenhét éves korában a legjobb úton haladt afelé, hogy tönkretégye az életét. Haragudott az édesanyjára, mert meghalt, és az apjára, aki többet törődött a pénzzel, mint a feleségével vagy a fiaival. Cameron akkoriban egy ketyegő bombára hasonlított, amely bármikor felrobbanhat.

Aztán egyik éjjel, amikor a felturbózott teherautójával százhatvannal hajtott végig egy kanyargós mellékúton, elszárgult annak a zsarunak a sötét háza mellett, aki egy évvel korábban ellátta a baját, méghozzá – és ez dühítette a legjobban – az apja kifejezett kívánságára.

– Az örege megkért, hogy adjak a kölyöknek valamit, amin elgondolkozhat – mondta a fickó a társának.

Cameron, ahogy felidézte ezt, lefékezett az útpadkán, odaszaladt az épülethez, felkapaszkodott egy fára, kifeszített egy ablakot, és bemászott a házba. Néhány percig némán állt az ágy mellett, lebámulva a békésen hortyogó rendőrré, majd ugyanazon az úton távozott, amelyiken jött.

Ez szívderítő tapasztalat volt, és olyan felvillanyozó, hogy újra és újra megismételte, betört azokhoz, akik úgy táncoltak, ahogy az örege fütyült, de a siker és elégedettség édes ízén kívül semmi mást nem vitt magával.

Egy éjjel azonban minden megváltozott. Akkor már egyetemre járt, de hazajött egy hosszú hétvégére, és majdnem elkapták. Ez jó lecke volt, utána fel is hagyott ezzel a veszélyes játékkal. Kimaradt az egyetemről, jelentkezett a hadseregbe, ahonnan hamarosan átkerült a kommandósokhoz. Amikor az Ügynökségtől kapott egy ajánlatot, elfogadta. Új munkája elég kockázatos volt ahhoz, hogy élvezze. Azt hitte, megtalálta a helyét, amíg olyan feladatokkal nem

bízták meg, amelyeket nem tudott összeegyeztetni a lelkiismeretével.

A fivérei ugyanezt az utat járták be. Ők is szerették a gyors autókat, szép nőket és a kalandokat.

Egy-egy évvel egymás után születtek, és mind ugyanarra az egyetemre mentek futball-ösztöndíjjal. Két év után ők is kimaradtak, beálltak a seregbe, a kommandósokhoz, majd az Ügynökségen kötöttek ki, és végül visszatértek Dallasba, kiábrándultan, kicsit kiégetten, ahol aztán megalapították a *Knight, Knight & Knight Kockázatkezelő Specialisták* céget. Hosszú tervezéssel és italozással töltött órák után Cameron javasolta ezt a nevet.

– Kockázatkezelő Specialisták? Ez meg mi az ördögöt jelent? – tudakolta Matt.

– Azt, hogy egy vagon pénzt fogunk keresni – magyarázta Alex nevetve.

És így is lett. Befolyásos ügyfelek egy vagyont fizettek nekik azért, hogy elvállaljanak olyan munkákat, amelyek előtt a legtöbb ember visítva menekült volna, elintézzenek olyasmiket, amiket törvényes úton nem lehet.

Csak az apjuk nem vett tudomást a sikerükről, legalábbis úgy tűnt. Aztán múlt éjjel Avery beállított Cameron Turtle Creek-i, háromszintes lakásába.

Nem pazarolta az időt, azonnal a tárgyra tért. Megmagyarázta, hogy az alkalmazottja, aki a nevében tárgyalásokat folytatott egy olajszerződésről a baslaami szultánnal, több mint egy hete nem jelentkezett, és nem éri el sem a mobilján, sem a műholdas számítógépén keresztül.

Fia mozdulatlan arccal hallgatta. Végül Avery elhallgatott, de Cameron még mindig nem szólalt meg, bár most már tudta, mit akar az apja. Múltak a percek. Avery egyre jobban elvörösödött.

– A pokolba, Cameron, tudod, mire kérlek! – tört ki végül.

– Sajnálom, apa – mormolta Cameron szenvtelenül –, de ki kell mondanod.

Arra számított, hogy az apja elviharzik, ehelyett a férfi mély lélegzetet vett.

– Repülj el Baslaamba, és derítsd ki, mi a fene folyik ott! A szokásos tiszteletdíjad dupláját fizetem.

Cameron a nadrágzsebébe süllyesztette a kezét, és nekidőlt a verandakorlátnak.

– Nem kell a pénzed – közölte csendesen.

– Akkor mit akarsz?

Azt, hogy térden állva könyörögj, szerette volna válaszolni Cameron, de a becsületkódexe ezt nem engedte, hiszen mégis csak a saját apjáról volt szó.

Így aztán szó nélkül elvállalta a megbízást, és most, alig tizennyolc órával később leszállt a kis, sivatagi repülőtéren.

Amint kilépett a rekkenő hőségbe, egy fehér öltönyös emberke sietett oda hozzá.

– Üdvözlöm Baslaamban, Mr. Knight! Salah Adair vagyok, a szultán titkára.

– Örvendek, Mr. Adair. – Cameron körülnézett. – A Knight Iparvállalatok képviselője nem kísérte el?

Adair derűsen mosolygott.

– Földmérésre indult a Kék-hegységbe. Nem értesítette önt a tervéről?

Cameron ártatlanul viszonzta a mosolyt. Az apja embere ügyvéd volt, nem mérnök, és soha életében nem végzett földmérést.

– Bizonyára tájékoztatta az apámat, és ő elfelejtett szólni nekem.

Adair odavezette egy fekete limuzinhoz, amely egy régi terepjárókból és új Hummerekből álló konvojhoz tartozott. Mindegyik járműben állig felfegyverkezett katonák ültek.

– A szultán díszkíséretet küldött ön elé – mondta.

Fegyveres díszkíséretet? Miért? És hol a polgári lakosság? – töprengett Cameron. Az aszfalozott út, amelyen a város felé indultak, teljesen kihalt volt.

– A szultán ma este lakomát rendez, hogy megünnepelje az érkezését – mesélte Adair útközben.

– Sok különlegességgel fogja elhalmozni önt, Mr. Knight. És itt nem csak ingyencfalatokra gondolok.

– Csodálatos. – Cameron elfojtott egy borzongást. Amit a világnak ezen a részén ingyencfalatnak neveztek, az belőle többnyire csak hányingert váltott ki. És az ágyymelegítőiről inkább maga gondoskodott.

Valami nincs itt rendben. Cameron tudta, hogy résen kell lennie. Őrizkednie kell az ismeretlen

ételektől, az alkoholtól és a nőktől. Különösen a nőktől!

Hol lehet a többi nő?

Leanna nem tudta, mióta kuksol itt bezárva, ebben a piszkos, levegőtlen cellában. Két, talán két és fél napja? És egész idő alatt nem látott egyetlen nőt sem. Pedig egy nő bizonyára meghallgatná, és talán segítene neki megszökni ebből a pokolból.

Aggódva szemlélte a vödör alján csillogó maradék vizet. Vajon ha meginná, kapna még? A hőségától teljesen kiszáradt a torka. Szerencsére a levegő kezdett lehűlni, amióta a nap lejjebb ereszkedett az égen. Ezt onnan tudta, hogy a cellájában hosszabbra nyúltak az árnyékok. Az óráját az elrablói letépték a csuklójáról.

Az, hogy enyhült a forróság, megkönnyebbüléssel töltötte el, de attól félt, ha besötétedik, a pókok és a százlábúak is előmerészkednek majd a rejtkehelyükről.

Behunyta a szemét, és igyekezett másra terelni a gondolatait. Sajnos, ekkor eszébe jutott, hogy mi vár rá ma éjjel. Erről az egyik óre világosította fel tört angolsággal. Felidézve a fickó kaján vigyorát, Leanna megborzongott.

Ma este elviszik a „gazdájához”, a férfihoz, aki megvásárolta, ennek a szörnyű helynek az uralkodójához, és a rovarok csípése, a füledt hőség, az örök gúnyolódása mind kellemes emlékek tűnik majd ahhoz képest, amit akkor kell elszenvednie.

– Ma éjjel a nagy Asaadé lesz – mondta az őr, és tett egy obszcén kézmozdulatot, hogy Leanna biztosan megértse.

A lány megremegett, de igyekezett uralkodni magán. Tudta, hogy nem szabad félelmet mutatnia. Csak éppen még mindig hihetetlennek találta, hogy mindez megtörtént. Éppen *A hattyúk tavát* próbálta a balett-társulatával egy régi, de gyönyörű ankarai színházban, s a szünetben kilépett egy oldalajtón levegőzni, amikor megragadták és bedobták egy furgonba.

Az ajtó most kinyílt. Két lapátkezű óriás jött be a cellába. Az egyik a hüvelykujjával felfelé bökött, ami nyilván azt jelentette, hogy velük kell jönnie.

Leanna legszívesebben sikoltozva a földre vetette volna magát, mégis felszegte az állát, és haragosan a férfiakra meresztette a szemét.

– Hová visznek?

Az óriásokat valószínűleg majdnem annyira meglepte a bátorsága, mint őt magát.

– Velünk jössz – mondta az egyik torokhangon, de angolul és jól érthetően.

Leanna csípőre tette a kezét.

– Eszemben sincs!

Erre a két férfi megragadta a karját. Leanna kétségbeesetten küszködött, próbálta megvetni lábát a szalmával felszórt padlón, de hiába, egyszerűen felkapták és kihurcolták.

Leanna azonban nem adta meg magát. A balettozásnak hála nagyon izmos volt a lába, és elképesztően magasra tudta lendíteni. Egyszer ennek köszönhetően még egy Las Vegas-i revübe is szerződtek. És most megint hasznát vette a sok edzésnek: ott találta el a Beszélő Óriást, ahol egy férfinak a legjobban fáj.

A fickó összegörnyedt kínjában. Cimborája ezt nagyon mulatságosnak találta, de mielőtt Leanna őt is hasonló elbánásban részesíthette volna, hátracsavarta a karját, csúf arcát majdnem belenyomta az övébe, és vicсорogva morgott valamit. Leanna nem értette, mit mondott, de erre nem is volt szükség, így is eljutott hozzá az üzenet.

Nem mintha törődött volna vele, hiszen tudta, mi lesz a sorsa. A Beszélő Óriás ma reggel csak megerősítette azt, amit már úgyis gyanított. Vele együtt két kolléganőjét is elrabolták. Az egyikük, ahogyan Leanna is, azt feltételezte, hogy váltságdíjat akarnak kérni értük, de a másik gyorsan kiábrándította.

– Ezek rabszolga-kereskedők – suttogta rémulten.

Rabszolga-kereskedők? A huszonegyedik században? Leanna nevetett volna, de a társa hozzátette, hogy nemrég látott a tévében egy beszámolót a leánykereskedelemről.

– Mégis, ki venne meg bennünket? – kérdezte az első lány.

– Bármelyik gazember, aki megengedheti magának – válaszolta a másik, remegő hangon, aztán szolgált még néhány részlettel. Elegendővel ahhoz, hogy az első lány öklendezni kezdjen.

Leanna azonban sosem volt az az ájulós mimózálélek. Lehet, hogy a balett-táncosnők úgy néznek ki a színpadon, mint a mesebeli hercegnők, de a látszat csal. A tánc kemény munka, különösen ha az ember nem valami méregdrága manhattani balettiskolában tanulja, hanem egy közpénzből működtetett intézményben.

Míg az egyik lány hányt, és a másik reszketett, ő megpróbálta meglazítani a kötelékeit. És már majdnem kiszabadult, amikor elrablóik feltépték a hátsó ajtót, leszorították őket, és injekciós tűt nyomtak a karjukba.

Leanna ebben a szörnyű cellában tért magához, és tudta, hogy eladták, s csak idő kérdése, mikor küldet érte a tulajdonosa. Most nyilván eljött ez az idő.

A két óriás végighurcolta egy hosszú, bűzös folyosón, és belökte egy kis, betonfalú helyiségbe, ahol a padló közepén egy lefolyónyílás tátongott. Bár hallotta, hogy eltolják a reteszt, mégis az ajtónak vetette magát, és addig dörömbölt az öklével, amíg az ujjpercei megfájdultak. Akkor leroskadtt a hideg földre, a sűrű falakat és a lefolyót szemlélve, a nyílás körül a sötét, nedves foltot... és a kezébe temette az arcát.

Amikor valamivel később zajt hallott az ajtó felől, remegni kezdett.

– Nem... Ne lássák, hogy félsz – suttogta feltápáskodva, és kihúzta magát.

Egy nő lépett be a szobába, és Leanna majdnem összezsugorlott a megkönnyebbüléstől. De a nőt követte két férfi is, akik hidegen mustrálgatták.

– Beszél angolul? – kérdezte Leanna a nőtől.

Nem kapott választ, de ez semmit sem jelentett.

– Remélem, hogy igen. Tudnia kell, hogy ez egy rettenetes félreértés...

– Vetkőzz le!

– Szóval beszél angolul. Annyira...

– Hagyd a ruhádat a padlón!

– Kérem, hallgasson meg! Táncosnő vagyok. Nem tudom, mit gondol...

– Igyekezz, vagy ezek a férfiak segítenek.

– Nem érti? Táncosnő vagyok. Amerikai állampolgár. A nagykövetségem...

– Baslaamban nincs nagykövetség. Uram nem ismeri el az országodat.

– Pedig jobban tenné. Különben...

A nő intett a férfiaknak. Leanna felsikított, ahogy az egyik mellette termett, és megragadta a pólója nyakát.

– Hagyja abba! Vegye le rólam a kezét...

A póló kettészakadt. Leanna ökle ütésre lendült, de a férfi csak nevetett, és a két csuklójánál fogva felemelte, hogy a térdjére lehessen ütni a tornacipőjét és pamutnadrágját. Amikor már csak a melltartója és bugyija volt rajta, a padlóra lökték. Leanna a falhoz mászott, és behunyta a szemét. Talán csak álmodik. Igen, ez csak egy rémálom lehet!

Másodpercekkal később meleg vízszugár találta el, és a szemhéja felpattant. Szolgálólányok vették körül. Némelyik gőzölgő kancsót tartott a kezében, mások szappant és törülközőt, a férfiak pedig becipeltek a helyiségbe egy hatalmas fateknőt.

– Vedd le az alsóneműdet! – parancsolta a „főnökasszony”. – Alaposan mosakodj meg! Ha nem vagy elég tiszta, büntetést kapsz. Az én uram, Asaad szultán nem tűri a koszt.

Leanna pislogott. Ez egy primitív fürdőszoba, döbrent rá. Ezért volt ott az a lefolyónyílás a padlóban!

A torkában hisztérikus nevetés bujkált. Ennek az isten háta mögötti helynek az uralkodója megvette őt, egy mocskos cellában tartotta, és most azt akarja, hogy a legújabb szexuális játékszere legyen. De ehhez előbb jól meg kell mosnia a nyakát...

Leanna felvihogott, mire a szolgálók meghökkenően rábámultak. Az egyik kuncogni kezdett, és rögtön a szája elé kapta a kezét, de elkésett. A „főnökasszony” képen törölte, ráripakodott, aztán haragosan Leannára meredt.

– Talán szeretnél uram és parancsolóm előtt kékre-zöldre verve megjelenni?

Leanna a szemébe nézett. Belefáradt, hogy féljen. Különben is, mi vesztenivalója volt?

– Talán szeretne maga megjelenni előtte, és megmagyarázni, hogy miért rongálta meg az árut?

A nő elsápadt. Leanna szíve kalapált, de a mosolya hideg volt.

– Mondja meg a verőlegényeinek, hogy tűnjenek el, és bemászom abba a kádba.

A patthelyzet csak néhány másodpercig tartott. Aztán a nő morgott valamit, és az óriások kimasíroztak a szobából.

Leanna levette az alsóneműjét, beleült a meleg vízbe, és ellazította görcsös izmait, de az agya lázasan dolgozott. Sajnos, mire a nő elég tisztának ítélte a baslaami szultán számára, még mindig nem tudta, hogyan szökhetne meg. Az improvizáció a színészek erőssége, nem a balett-táncosoké.

De ő sosem volt gyáva. És ha kell, ezt be is fogja bizonyítani.

Cameron már sok politikai földrengéstől megrázott országban járt, de Baslaam nem ilyen volt. A szultánság az összeomlás szélén állt. Nem volt szüksége a kiképzésére ahhoz, hogy ezt felismerje.

Sehol egy ember, sehol egy jármű. A sűrke égbolton füstfelhők gomolyogtak, és a fejük fölött keselyűk köröztek.

Adair nem szolgált magyarázattal, Cameronnak pedig több esze volt annál, hogy ilyesmit kérjen. Egyre biztosabb volt benne, hogy a pisztoly, amelyet az aktatáskájában rejteget, még jó szolgálatot tehet neki.

A szultán egy csaknem hét méter magas márványcsarnokban fogadta. Ezüst emelvényen álló aranytrónon ült, és egyáltalán nem hasonlított arra a férfirra, akit az apja leírt. Avery azt mondta, hogy a szultán a nyolcvanas évei közepét tapossa, kicsi, szívós, de izmos, könyörtelen tekintetű és határozott.

Ez a férfi legfeljebb negyvenöt éves lehetett, és bár izmos volt, már kezdett elhízni. S noha a tekintete valóban könyörtelen volt, inkább kegyetlenségről, mint határozottságról árulkodott.

Államcsíny történt volna? Az sokat megmagyarázna, például az apja meghatalmazottjának eltűnését is. Cameronnak már csak egy kérdése maradt: miért nem intézték el eddig őt is? A trónon ülő fickó nyilván akar tőle valamit. De mit?

Adair végezte el a bemutatást.

– Kegyelmes uram, ez Mr. Cameron Knight. Mr. Knight, ez a mi hön szeretett uralkodónk, Abdul Asaad szultán.

– Üdvözlöm, Mr. Knight.

– Kegyelmes uram – mosolygott udvariasan Cameron. – Idősebbnek hittem önt.

– Ó, igen. Azt gondolta, a nagybátyámmal fog találkozni. Ő, sajnálatos módon, egy héttel ezelőtt váratlanul elhunyt.

– Őszinte részvétem.

– Köszönöm. Mindannyiunknak nagyon hiányzik. Egyébként én is azt gondoltam, hogy a Knight Iparvállalatok tulajdonosa sokkal idősebb.

– Az apámé a társaság. Én a követe vagyok.

– Valóban? És mi szél hozta a mi szerény országunkba?

– Az apám úgy vélte, hogy a szultán... vagyis kegyelmességed – mosolygott megint udvariasan Cameron – szívesebben vitatná meg velem a megállapodásuk utolsó részleteit.

– Miért?

– Mert teljhatalmú megbízottjaként megköthetem a szerződést közvetítő nélkül, aki lelassítaná a folyamatot.

A szultán bólintott.

– Kitűnő javaslat. És ami azt illeti, az elődjével valóban akadtak nézetkülönbségeink. Módosítani akarta a szöveget, amelyben az apjával már megegyeztünk.

Badarság, gondolta Cameron, de tovább mosolygott.

– Ebben az esetben jó, hogy itt vagyok, kegyelmes uram.

– Adair bizonyára beszámolt róla, hogy az említett úr elutazott, hogy megnézzze a Kék-hegység

mögött elterülő fennsíkot.

– Valóban.

– Az én tanácsomra ment oda. Azt gondoltam, javára válik, ha egy időre elszabadul a városból. Lazít kicsit, ahogyan önöknél mondanák. Ebben az évszakban gyönyörű az a vidék.

Adair egészen mást mondott, és Cameron ezek után a nyakát tette volna rá, hogy az apja embere már nem él. Legszívesebben felugrott volna az emelvényre, és torkon ragadta volna a szultánt, ehelyett azonban udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

– Nagyszerű gondolat. Remélem, jól érzi ott magát.

– Ó, igen! Azt hiszem, kezeskedhetem róla, hogy semmi sem zavarja meg a nyugalmát.

A fickó alattomosan vigyorgott. Cameron vasakarattal uralkodott magán. Az örök árgus szemmel lesték, és tudta, hogy halott lenne, mielőtt három méternél közelebb érne a szultánhoz.

– Míg ő pihen, mi elintézhethetjük ezt az ügyet. – Asaad tapsolt egyet, és Adair azonnal ott termett egy töltőtollal meg egy paksamétával. – Csak alá kell kanyarítania a nevét, Mr. Knight. Ha lenne szíves...

Aha! Hát ezért halt meg az ügyvéd, és ő ezért él még. Asaadnak szüksége van az aláírására.

– Természetesen – bólintott Cameron. – De először én is szeretnék lazítani egy kicsit. A hosszú utazás után rám fér a pihenés...

– Aláírni egy szerződést nem annyira megerőltető.

– Így igaz, épp ezért várhatunk vele holnapig.

Asaad szeme összeszűkül.

– Ahogy kívánja. Akkor engedje meg, hogy gondoskodjam a szórakoztatásáról! Egy kis ünnepséget szerveztem a tiszteletére.

– Értékelem a gesztust, kegyelmes uram, de...

– Csak nem akarja visszautasítani a meghívásomat? – mosolygott hűvösen a szultán.

Vajon az úgynevezett ünnepség egy terv része volt, amelyet a megpuhítására szőtt, vagy más a célja vele? Bárhogyan is legyen, Cameron tudta, hogy sarokba szorították.

– Nos, Mr. Knight? Megtisztel a társaságával?

Cameron meghajtotta a fejét.

– Természetesen, kegyelmes uram.

Három órával később az ünnepség a vége felé közeledett. Az este pazar lakomával kezdődött, amelyen grillezett húsokat és édességeket szolgáltak fel... és más, helyi ételeket.

Cameron gyomra már az első láttán felkavarodott. Udvarias mosollyal meg akarta rázni a fejét, amikor észrevette, hogy a hosszú asztalnál ülő fegyveresek mind őt figyelik.

A szultán gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Ez egy helyi finomság, Mr. Knight, de megértem, ha nem kívánja megkóstolni. Nem minden férfi olyan, mint a baslaamiak.

Mi ez? Talán valami vetélkedő, a „mutasd meg, ki a belevalóbb” baslaami változata? Ha igen, Cameron nem engedhette meg magának, hogy meghátráljon. Mosolyogva előredőlt, és kimert egy kanálnyit a remegő masszából a tányérjára.

– Egy helyi finomság, kegyelmes uram? Akkor nem hagyhatom ki.

Gyorsan lenyelte az undorító ételt, leplezve a hányingerét. Elvégre evett már rosszabbat is. Bevetésen egy katona nem válogathat. Rovarok, gyíkok, kígyók, ez mind csak protein, mondta magában.

Halk moraj futott végig a termen, amikor végzett, és Cameron mosolygott. Asaad haragosan bámult rá. Elvesztette az első menetet, és ez szemmel láthatóan dühítette.

– Fenséges volt – áradozott Cameron merészen.

Asaad összeütötte a tenyerét, mire azonnal elősietett egy szolgálta egy hatalmas kannával.

– Ha ennyire ízlett, talán szívesen megkóstolná egy másik specialitásunkat is. Ez az ital... nem akarom untatni az összetevői felsorolásával. De biztosíthatom, hogy erősebb mindennél, amit valaha ivott.

Biccentésére a szolga teletöltött két kupát valami barnás lötytyel. Asaad elvette az egyiket, és a másikat Cameronnak nyújtotta.

– Vagy ezt inkább kihagyja?

Ez tényleg egy vetélkedő. Gyerekes, talán patetikus is, de mi más választása van, mint elfogadni a kihívást? Ha gyengeséget mutat, valószínűleg ugyanúgy végzi, mint az apja megbízottja, gondolta a férfi.

– Mr. Knight?

– Kegyelmes uram. – Cameron az ajkához emelte a kupát. Fehéroroszországban egyszer egy gerillavezérrel fogadásból rengeteg pohár otthon kotyvasztott vodkát megivott. Most, ugyanúgy, mint akkor, visszafojtotta a lélegzetét, és egy slukkra felhajtotta a romlotthal-szagú italt.

– Csodálatos – mondta, kinyújtva a kezét, és felmutatva az üres kupát.

A csarnokban helyeslő dörmögés hallatszott, és Asaad arca még jobban elsötétült.

– Lovagol, Mr. Knight?

Buta kérdés! Cameron született texasi volt.

– Kicsit – válaszolta szerényen.

Nem sokkal később mindketten egy hatalmas, fáklyákkal megvilágított belső udvaron, a keményre döngölt talajon nyargalásztak félig betört vadlovakon. A játékhoz baseballütő vastagságú botok tartoztak, egy bőrlabda meg egy fáról lelógó kötélhurok. Anélkül, hogy ismerte volna a szabályokat, Cameron megülte a fújtató lovat, ügyesen kikerülte a lelkesen csapkodó férfiak ütőit, és átlőtte a labdát a hurkon.

A szultán emberei tapsoltak, Asaad arca bíborszínben játszott. Parancsoló mozdulattal intett, mire csend támadt.

– Maga méltó ellenfél – ismerte el alattomos vigyorral. – És megérdemli, hogy megjutalmazzam.

Mivel? Egy tördőfessel a hátamba, vagy egy golyóval a fejembe? Veszíts, és halott vagy, nyerj, és véged! Asaad nyilván egy pszichopata, aki bármire képes.

Cameron, bár az izmai megfeszültek, igyekezett nyugodt hangot megütni.

– Igazán nagylelkű, kegyelmes uram, de az egyetlen jutalom, amire vágyom...

A szavak a torkán akadtak. Két behemót alak közeledett feléje, akik kétszer akkorák voltak, mint a nő, akit magukkal vonszoltak.

Az első, amit Cameron észrevett, hogy a kezét összekötözték, a második, hogy meztelen. Nem, nem meztelen, javította ki magát, csak éppen a bőre világos aranybarnán csillog, és az a kevés, amit visel – a parányi melltartó és tangabugyi –, csak egy árnyalattal sötétebb.

A nő karcsú derekát finom aranylánc övezte, amelyről aranyszínű szalagok csüngtek, ezek hosszú, formás lába minden mozdulatára meglibbentek.

Aranypántos szandált viselt, olyan magas sarokkal, hogy azt akár halálos fegyvernek is lehetett volna nyilvánítani. Apró csengettyűk fityegtek a szandál szíjain. A haja is aranyosan fénylett, és a selymes hullámok eltakarták az arcát.

– Tetszik a jutalma, Mr. Knight?

– Ez... – Cameron megköszörülte a torkát. Nem ilyenfajta ajándékra számított, és a meglepetés egy pillanatra kizökkentette a nyugalmából. – Tagadhatatlan, hogy a hölgy... nem mindennapi szépség, kegyelmes uram.

– Valóban – mosolygott a szultán. – Szeretné közelebbről szemügyre venni?

Inkább nem. Ez a nő egy csapda, nem kellett zseninek lennie ahhoz, hogy kitalálja. Étellel és itallal traktálták, egy örült sivatagi pólóval szórakoztatták... és Asaad most fel akarja tenni a pontot az i-re. Egy óra ezzel a hurival, és ő minden kérdezősködés nélkül aláírja a szerződést, legalábbis a szultán így képzelte.

És mi tagadás, erős volt a kísértés. Cameron szeretett volna beletúrni az arany hajzuhatagba, megnézni, hogy a nő arca is olyan szép-e, mint a teste. Szerette volna megcsókolni a mellét, lehámozni a tangáját...

– Mr. Knight?

Cameron közönyösen vállat vont.

– Miért is ne, kegyelmes uram?

A szultán csettintésére az óriások előrevonszolták a nőt. Amikor már csak néhány lépés választotta el tőle, a nő felemelte a fejét, és Cameronra bámult.

A férfi lélegzete elakadt, ahogy meglátta a tengerkék szempárt, amelyet sűrű, sötét szempillák árnyékolnak, az egyenes orrocskát, a finom vonalú állat. És ez a száj... Egek! Cameron érezte, hogy a férfiassága megkeményedik.

Asaad parancsára az óriások Cameron felé taszították a nőt. Az megbotlott, de gyorsan visszanyerte az egyensúlyát, és megint lehajtotta a fejét.

– Nos, Mr. Knight? – dorombolta Asaad. – Mi a véleménye? – Mosolyogva közelebb lépett a nőhöz, a hajába markolt, és hátrarántotta a fejét. – Hát nem gyönyörű?

– De igen.

– És milyen forró vérű teremtés!

Ki lehet ez a nő? Egy háremhölgy? De ha az, miért kötözték meg?

– És fogoly? – kérdezte Cameron, bár nem akart túl kíváncsinak tűnni.

A szultán felsóhajtott.

– Igen. Sajnálatos módon. A külseje nagyon szép. – Végigsimított a nő nyakán, a tenyerébe fogta az egyik keblét, aztán a másikat. Amikor a nő hátrahőkölt, durván megragadta a csuklóját.

– De a lelke fekete, mint az éjszaka.

Cameron a szultán vaskos ujjaira nézett, amelyek a nő húsába mélyedtek.

– Nehéz elképzelni, hogy egy nő olyan szörnyűséget művelhet, amellyel felkeltheti egy önhöz hasonló férfi haragját, kegyelmes uram – mondta, remélve, hogy a hazugsága kedvező fogadtatásra talál.

És Asaad csakugyan enyhített a szorításán.

– Igaza van, Mr. Knight. Én jóindulatú, nagyvonalú ember vagyok. De Layla túlságosan próbára tette a türelmemet.

A név illet a környezethez és a kosztümhöz, de a kék szempár és az aranyszőke haj...?

– Most bizonyára azt gondolja, hogy Layla nem idevalósi – mondta a szultán.

Eltaláltad, te csirkefogó. Cameron lustán mosolygott, mintha mindez nem nagyon érdekelné.

– Igen.

– Megvásároltam őt – világosította fel a szultán, és a szeme sem rebbent. – Ó, természetesen nem szó szerint értem. A miénk régi kultúra, Mr. Knight, de elutasítjuk a rabszolgaságot. A hölgy önszántából jött velem. Táncosnő. Legalábbis annak nevezi magát, de tulajdonképpen... hogy is mondják angolul? Ja, igen. Szajha.

Cameron, mivel nem először járt ezen a vidéken, bólintott. Az ilyen nők gyakran nevezték magukat modellnek, színésznőnek vagy táncosnőnek, de valójában örömlányok voltak, akik a legtöbbet ígérőnek adták el a testüket.

A szőke nő emelt fővel állt előtte, és farkasszemet nézett vele. Remegett? Talán, de ennek más oka is lehetett: a hideg, sivatagi szél, vagy az a tény, hogy Asaad foglya.

A szultán bizalmasan közelebb hajolt Cameronhoz.

– Kairóban vakációztam, ott találkoztunk. Egy klubban lépett fel. Küldtem neki egy üzenetet. Nos, tudja, hogy megy ez – bökte barátságosan oldalba a könyökével Cameront, és sokatmondóan hunyorított. – Layla nagyon tehetséges. Ezért felajánlottam, hogy magammal hozom.

Cameron megint a nőre pillantott. Az szinte vakon bámult a fáklyák fénykörén túli sötétségbe, és tényleg reszketett. De hát miért is izgatja ez őt?

– És elfogadta a meghívását – állapította meg.

– Természetesen. Tudta, hogy itt semmiben sem szenved majd hiányt. Néhány hétig minden jól is ment. Layla rendkívül találékony. – A szultán kéjesen sóhajtott. – De aztán ráuntam. Egy férfinak változatosságra van szüksége, nem igaz?

– Nem lett volna egyszerűbb visszaküldeni őt Egyiptomba, mint itt fogságban tartani?

A szultán felnevetett.

– Maga mulatságos ember, Mr. Knight. Természetesen sokkal egyszerűbb lett volna, és ezt is

akartam tenni, hazaküldeni egy tekintélyes összeggel, de tegnap megtudtam, hogy ellopott egy megfizethetetlen értékű ékszert a lakosztályomból. Mindazok után, amiket érte tettem! Amikor kérdőre vontam, megpróbált egy tört döfni a bordáim közé. – Elfordult. – Azóta töröm a fejem, hogy mit tegyek vele.

Hogy mit tegyen? Inkább, hogy *hogyan* tegye, nyilván így értette. Errefelé lopásért és gyilkossági kísérletért halálbüntetés járt. Az, hogy a nő még él, a csodával volt határos. Holnap a keselyűk lakmároznak majd belőle, de ma éjjel... Cameron elméje hirtelen megvilágosodott. Már tudta, Asaad hová akar kilyukadni.

A nő remegett, de különben teljesen nyugodtnak tűnt. Miért? Miért nem könyörög kegyelemért, amikor az élete a tét? Erre csak egy magyarázat lehet. A szultán megígérhette, hogy nem öleti meg, ha követi a parancsait. És a parancsai valahogy összefüggnek az ő személyével.

A nő lesz a „jutalma”. Az ágyban mindent bevet majd, hogy a bájaival megzavarja az érzékeit. De miért? Hogy egy kést szúrjon a hasába? Nem, Asaad életben fogja hagyni, amíg alá nem írta a szerződést.

Talán ez a mocsok szeret kukkolni, és nézni akarja a szeretkezésüket. Vagy beküldi az embereit érte, amikor közeledik a csúcsponthoz. Talán felizgatja az ilyesmi, amilyen szadista állat...

– Ne vágjon ilyen ádáz képet, Mr. Knight! Layla nem érdemli meg a szánalmát.

– Tudja, kegyelmes uram, én inkább a férfiakat sajnálom, akiket megfoszt Layla sokoldalú tehetségétől.

– Mit nem mond! – A szultán előrehajolt. – Akkor, gondolom, örömmel hallja, hogy úgy döntöttem, magának adom őt ma éjszakára.

– Kegyelmes uram igazán nagylelkű, de mint már korábban említettem, kimerítő napom volt, és...

– Fáradt, tudom – kacsintott Asaad. – De mindketten harcosok vagyunk, és tudjuk, hogy egy elcsigázott harcos hogyan töltődik fel a leggyorsabban! Vagy talán nem tetszik magának? Igaz, a lelke fekete, de magának semmitől sem kell tartania. Az embereim őrt állnak majd az ajtaja előtt.

Cameron ezt bármibe lefogadta volna.

– Egész éjszaka kényeztetni fogja magát, Mr. Knight.

– Elhiszem, kegyelmes uram, mégis...

– Nézze csak! – Asaad megint a tenyerébe fogta a nő mellét, és az arany anyagon keresztül az ujjai közé csippentette a mellbimbóját.

Layla összerezsent, de meg sem nyikkant. Cameron a zsebébe süllyesztette a kezét, nehogy félrependerítse a fickót. De miért izgatja fel ennyire, hogy Asaad durván bánik a nővel? Az övé, azt tesz vele, amit akar. Amikor beépített ügynökként dolgozott, ennél rosszabbat is látott. A gyomra mégis összeszorult.

– Érintse meg, Mr. Knight! Érezze, milyen selymes a bőre!

Asaad végigsimított a nő mellén, lapos hasán. Layla mély lélegzetet vett. A bimbói nekifeszültek az arany kosaraknak.

A szultán nevetett, és Cameron nagyot nyelt. Meg akarta érinteni a lányt, félrelökve Asaadot az útjából. A férfiassága fájón lüktetett, bár megvetette magát a gyengeségéért. Szerette volna lemezteleníteni Layla mellét, megnézni, hogy a bimbói rózsaszínűek-e vagy barackszínűek, a nyelvével simogatni őket, miközben a combjai közé, a meleg nedvességbe fúrja az ujjait.

Kell hogy legyen valami logikus magyarázat az örültségére, gondolta. Az elmúlt órákban a veszély miatt az adrenalin szintje fokozatosan emelkedett...

Most a teste ellazulásra vágyott, és erre a legjobb mód a szex. Az, hogy a nő szajha, tolvaj és még rosszabb, nem számított, ahogyan az sem, hogy korábban hány férfival hált már együtt. Gyönyörű volt és kívánatos... de Cameronnak nem állt szándékában besétálni ebbe a csapdába.

Elfordult, és elhessegette a fejében kavargó erotikus képeket.

– Tegyen vele, amit akar! – mondta hidegen. – Engem nem érdekel.

Csend támadt. Aztán a nő tekintete végigsöpört rajta, elidőzött a nadrágja cipzárjánál a megfeszülő anyagon, majd az arcára tapadt.

– Ezzel azt akarja mondani – fuvolázta pimasz mosollyal, Cameronra szegezve a szemét –, hogy nem eléggé férfi ahhoz, hogy a hasznomat vegye, szultán.

Noha angolul beszélt, minden jelenlévő számára világos lehetett, hogy valami sértőt mondott, és az emberek hahotázni kezdtek. Egy pillanattal később a szultán is csatlakozott hozzájuk.

Cameron agyára vörös köd telepedett. Csak a nő gúnyos mosolyát, a szultán megvető tekintetét látta. Fojtott káromkodással a nő előtt termett, és elszakította a melltartó két kosara közti zsinórt.

A nő elfehéredett, arcáról eltűnt a pimasz mosoly. Megpróbálta az összekötözött kezével eltakarni a keblét, de Cameron megragadta a csuklóját, és lefeszítette.

– Szóval azt szereted, ha keményen bánnak veled – állapította meg, és lassan mustrálgatta a nő tökéletes keblét, az érett sárgabarack színű bimbókat. – Nagyon szép – mondta olyan hangon, amelyben alig ismert rá a sajátjára. Aztán a nő szemébe nézett, és a keze fejével végigsimított a kemény csúcsokon.

Layla megpróbált elhúzódní, de az óriások kényszerítették, hogy mozdulatlanul álljon, miközben Cameron tovább játszadozott a mellbimbóival.

– Meggondoltam magam – mondta rekedten a férfi. – Köszönettel elfogadom az ajándékot.

Vállára dobta a lányt, akinek a sikolyát elnyomta a tömeg elégedett kurjongatása, és visszaindult a palotához.

2. FEJEZET

A röhögő, kurjongató barbárok tömege úgy nyílt szét az amerikai előtt, mint a Vörös-tenger Mózes előtt.

Leannának végül sikerült kieszelnie valamit, de a terve rosszul sült el.

– Kérem – nyögte oda a férfinak, aki a vállán cipelte. – Ez egy óriási félreértés!

A férfi válaszra sem méltatta, de talán nem is hallotta a szavait a nagy lármában. Leanna úgy lógott a vállán, mint egy liszteszsák, összekötözött kezeivel szorította a melltartóját. Mintha ilyenkor számítana a szemérem. Mintha bármi más számítana azon kívül, hogy megnyerje ezt a férfit a szövetségének.

Alig két órával ezelőtt minden olyan világosnak tűnt a számára. Az is, hogy mit kell tennie, és az is, hogy hogyan.

Az óriások a szultán elé hurcolták. Asaad végigmérte, és elégedetten mosolygott, míg ő úgy érezte magát, mint egy macskakarmok között vergődő egérke.

– Nagyon csinos – hangzott az ítélete.

Aztán közölte vele, hogy kénytelen későbbre halasztani az első közös éjszakájukat, mintha az, hogy megerőszkolja, olyasmi lenne, amit ő szívrepesve vár.

– Van egy vendégem – magyarázta –, egy amerikai üzlettársam. Gondoskodj róla, hogy rajtad kívül semmit és senkit ne lásson! Utána jutalmul szabadon elengedlek.

Na persze, és a Télapó meg a húsvéti nyuszi puszipajtások!

Nem, Asaad sosem engedné őt el, de Leanna látszólag belement az alkuba, mert úgy vélte, ez a legjobb esélye a menekülésre.

Felkészült rá, hogy az amerikai ágyába fektetik. Azt tervezte, hogy mihelyt kettesben maradnak, a férfi fülébe súgja az igazat. Hála az égnek, hogy itt van, mondja majd. Én is amerikai vagyok, és elraboltak. Le kell foglalnom magát, hogy megkönnyítsem a szultán dolgát, aki feltehetőleg valami rosszban sántikál. El kell tűnnünk erről a rémes helyről, amíg nem késő.

Így képzelte. Ehelyett a szultán előtt kínálták fel a vendégnek. Sebaj, gondolta akkor. Megvárja, míg kettesben maradnak. Az eszébe sem jutott, hogy az amerikai visszautasítja, főleg miután a fickó olyan izzó szemmel nézett rá. Aztán egyszerre jegessé vált a tekintete. Leannának fogalma sem volt, mi okozta ezt, csak azt tudta, hogy cselekednie kell.

Az idegen hihetetlenül férfias jelenség volt a markáns arcával, izmos testével, borostás állával. A kopott farmer és bőrcsizma tovább fokozta ezt a benyomást. Egy ilyen ember nem veszi félvállról a sértéseket, ezért provokálta. Nos, ez túl jól sikerült, mert a fickó nemcsak hogy eltépte a melltartóját, hanem, miután olyan kéjsóvár pillantással mérte végig, hogy az ereiben meghűlt a vér, a vállára vetette, mint egy zsákot. De még nincs minden elveszve. Elvégre honfitársak, ez csak számít...

Mikor beértek a palotába, és az ajtók becsukódtak mögöttük, Leanna összeszedte a bátorságát.

– Mr. Knight? Így hívják, ugye?

A férfi némán megindult felfelé a lépcsőn.

– Mr. Knight, a szultán hazudott. Én semmit sem loptam el, és nem is támadtam meg őt. És nem Layla a nevem.

A férfi rá sem hederített, pedig biztos hallotta, amit mondott, mert a közelben nem volt egy lélek sem, és az egyetlen zajforrás a csizmája talpa volt, amely a márványpadlóhoz csapódott, ahogy lépkedett.

– Érti, amit mondok? Hé!

– Fogd be a szád!

Leanna haragosan püfölni kezdte a férfi hátát. Körülbelül annyira ment vele, mintha egy kőfalat kavicsokkal dobált volna.

– Az ördög vigye magát! – kiáltotta végül, és belemélyesztette a fogait az amerikai vállába.

A szája tele lett farmeringgel, de legalább sikerült magára vonnia a fickó figyelmét.

– Tedd ezt még egyszer, és megemlegeted! – mordult rá a férfi.

– De meg kell hallgatnia! Tudom, hogy Asaad...

– Azt akarod, hogy betömjem a szádat?

Egek! Ez a férfi éppolyan kegyetlen vadember, mint a szultán! Hogyan is gondolhatta, hogy az állampolgárságuk valamiféle összekötő kapocs lehet?

Leanna kuncogást hallott, és észrevett két vigyorgó katonát. Az amerikai elsietett előttük, és belépett egy hatalmas szobába, amelynek a közepén egy kisebb színpad méretű ágy állt, ledobta rá a lányt, az ajtóhoz ment, és eltolta a sárgaréz reteszt.

– Végre egyedül! – mondta hidegen.

– Mr. Knight – kezdte Leanna – Tudom, mit gondol...

A férfi gúnyosan nevetett.

– Azt lefogadom.

– De téved. Én nem vagyok az, amit a szultán... – Leanna szeme elkerekedett, amikor a férfi elkezdte kigombolni az ingét. – Kérem, várjon. Nem érti...

A férfi égő pillantást vetett rá. A lány melle félig kibuggyant az elszakított melltartóból, amelyet olyan kétségbeesetten szorított, mint egy fuldokló a mentőkötelet.

– Engedd el azt a holmit!

– Tessék?

A férfi hűvösen mosolygott.

– Tetszett, amit az udvaron láttam, Layla. Újra látni akarom.

– Nem Laylának hívnak, hanem...

– Füttyölök rá, hogy hívnak. Nem csevegni jöttünk ide. Térjünk rá a fő attrakcióra! Engedd el azt a vacakot!

– Nem vagyok... szajha – erősködött a lány. – Asaad hazudott.

Cameron kezdte elveszíteni a türelmét.

– Hagyd abba a komédiázást, szívem! Nem vagyok abban a hangulatban, hogy eljátsszam a barbárt, míg te a szende szüzet alakítod!

– Én nem komédiázom, csak...

– Hogy csináljam? – A férfi hangja selymessé lágylt. – Ha akarod, gondoskodhatok róla, hogy te is élvezd!

– Elég! Nem akarom, hogy bármiről gondoskodjon! Azt próbálom megértetni magával, hogy ugyanolyan amerikai vagyok, mint maga!

– Aligha, szépségem – vicsorgott a férfi. – Ha olyan lennél, mint én, nem akarnék ágyba bújni veled!

– Csak egy percet adjon! Amit Asaad rólam mesélt...

– ...nem igaz.

– Nem. – Leanna fellélegzett. – Hála az égnek, végre... Mi... mit művel?

Minek is kérdezte? Nyilvánvaló volt, hogy a férfi mit művel. Levetkőzik. A csizmáját már le is húzta, és a padlóra hajította az ingét. Leanna szíve a torkában dobogott.

Amikor Knight a vállán cipelte, érezte az erejét, de most, hogy látta a meztelen felsőtestét, arra is rájött, hogy ez ellen a férfi ellen nincs semmi esélye. Az amerikai ruganyosan mozgott, mint egy párduc, és bizonyára éppolyan veszélyes is, mint az a könyörtelen ragadozó. És bár azt állította, nem akar komédiázni, ő maga is azt tette: hagyta, hogy fecsegen, hogy könyörögjön. Talán mulatságosnak találta ezt. De Leanna nem kételkedett benne, hogy ha majd megunja a játékot, kíméletlenül leteperi őt.

– Tudom, hogy haragszik rám, de...

– Nem haragszom, Layla, de az agyamra megy a locsogásod.

– Az udvaron csak azért viselkedtem úgy... hogy felkeltsem az érdeklődését.

– Sikerült.

– Módot kellett találnom rá, hogy kettesben maradjunk.

– Megható. – A férfi kicsatolta az övét, és kigombolta a farmerét.
Leanna igyekezett leplezni a félelmét, nehogy még jobban felizgassa.
– A segítségére van szükségem. Esküszöm! Csak hallgasson végig...
– Még nem válaszoltál a kérdésemre. – A férfi közelebb sétált hozzá, tekintete végigsiklott a keblén, a hasán, a combján. – Csinálhatom lassan, vagy gyorsan, minden előjáték nélkül. Te döntesz.
Amikor az ágyhoz ért, Leanna át akart gurulni a másik oldalra, de a férfi elkapta a bokáját, és a matrac közepére rántotta.
– Szóval a nehezebb utat választod – dörmögte. – Nekem megfelel.
– Nem! – lihegte Leanna. Már nem próbálta meggyőzni, ehelyett, amikor a férfi ráfeküdt, a térdével megcélozta az ágyékát, de csak a hasát találta el.
– Rendben, ebből elég! – hördült fel Knight. Kibontotta a béklyóit, de csak azért, hogy az ágy fejéhez kötözze a csuklóit. Ahogy Leanna vadul hánykolódott, kihúzta az övet a farmeréből, és a jobb lábát az ágy lábához kötözte, majd valahonnan kerített egy kendőt, amellyel a bal bokáját is rögzítette.
Leanna a félelemtől magánkívül sikoltozott.
– Visíts csak! – biztatta a férfi. – Ez tetszeni fog a hallgatóságnak.
– Kérem, ne! – nyöszörögte a lány. – Kérem, ne tegye!
– Miért ne? – kérdezte hűvösen Knight, leülve melléje. – Mert nem fizettem ki a belépőjegy árát?
– Ó, istenem! – Leanna elfordította az arcát, behunyta a szemét, és hagyta, hogy kicsorduljanak a könnyei. Túl fogom élni, fogadkozott elszántan, bármit is csinál velem.

Micsoda előadás! – gondolta Cameron. A nő szexi csábítóból rémült szűzlánnyá változott, alig húsz perc alatt. Sajnos, mindez éppolyan kevésbé volt hihető, mint az, hogy Asaad nekiajándékozta.

Annyi szent, hogy a nő remek színésznő, és valószínűleg még jobb szerető. Vajon hány férfi fizetett már a szolgálataiért? Ahogy kikötözve, szétvetett tagokkal feküdt előtte, Cameron szeme elidőzött a csodás melleken, a hívogatóan széttárt, aranybarna combokon. Időközben annyira felizgult, hogy attól félt, ha hamarosan nem teheti magáévá Laylát, belepusztul.

Akkor miért habozik még mindig? A lány színlelt félelme miatt? Ez a műsor része csupán, és őt egyáltalán nem zavarta. Az ilyen játékok mindig egyféleképpen végződnek. Mert a nő csak komédiázik... Vagy talán tényleg nem akar lefeküdni vele?

Nem, az lehetetlen. Elvégre ő megmondta a szultánnak, hogy nem érdekli a lány, Layla nyugodtan ennyiben hagyhatta volna a dolgot. Ehelyett rábírta, hogy meggondolja magát.

Itt valami bűzlik, állapította meg Cameron. Mintha az egész jelenetet megrendezték volna. A nőt eléje cipelték, mint egy bűnözőt, Asaad utalt rá, hogy ki fogja végeztetni, aztán Layla provokálta őt, majd végül a segítségéért rimázkodott. Lehet, hogy a szultán fokozni akarta az erotikus feszültséget? Ezzel a színjátékkal akarta elérni, hogy a buta amerikaiak a hormonjai irányítsák az esze helyett?

És a terve működött is mostanáig. De Cameron már lehiggadt, s képes volt újra világosan gondolkodni. Eszébe jutott, hogy bereteszelte az ajtót, és az ablakokat is bezárta, mielőtt elindult a találkozójára a szultánnal. A matrac alatt fekszik a Berettája, a matracon pedig egy gyönyörű nő. Teste bizsergett a vágytól. Egy gyönyörű nő, akit mindjárt a magáévá fog tenni.

A stressznek megvolt az ára. Ezt a kommandós és titkosszolgálati évei során megtanulta. Meditációval csökkenthette a feszültséget, de ez nem mindig volt elég. Egyesek alkoholt használtak vagy drogokat, Cameron egyetemes gyógyszere a szex volt. Egy szép és tapasztalt nő karjában felejtette el a legkönnyebben a csúnya hétköznapiakat. És Layla tökéletesen megfelelt az igényeinek.

Egyébként nem bánta volna, ha a nő végre beismeri, hogy kívánja őt. Igaz, ügyesen adta a vonakodó szüzet, de korábban, amikor levette az ingét, egy pillanatra kiesett a szerepéből. Akkor nem pánikot látott a szemében, hanem vágyat.

Layla káprázatosan szép volt halványarany bőrével és sötétebb árnyalatú hajával. Asaad azt mondta, táncosnő. Rendben, akkor úgy fog rá gondolni, mint a partnerére egy erotikus táncban, amelyet mindketten élveznek.

– Nézz rám! – parancsolta. Amikor a nő nem mozdult, megfogta az állát, és maga felé fordította

az arcát. – Nyisd ki a szemed!

A lány szemhéja lassan felemelkedett. Az írisze mélykék volt, mint a nyári égbolt, sötét, hosszú szempillái nedvesen összetapadtak. A könnyektől? Layla csakugyan jó színésznő, és tudja, hogyan őrítse meg a férfiakat.

– Még sosem fizettem egy nő kegyeiért – mondta rekedten Cameron. – De érted még erre is hajlandó lennék.

Végigsimított a lány remegő ajkán.

– Az udvaron egész idő alatt a szádra gondoltam. Arra, hogy mire teremtették – suttogta, és megcsókolta keményen, mohón.

Layla felszisszent.

– Ne tégy úgy, mintha te nem ezt akarnád – mormolta a férfi. – Csókolj vissza! Azt akarom, hogy mindketten élvezzük!

Amikor a lány elcsukló hangot hallatott, és megpróbált elfordulni, a hosszú, selymes tincsekbe markolva visszahúzta a fejét. A játék folytatódott. Layla ajka meleg volt és puha, és nem sokáig kellett cirógatnia a nyelvével, hogy szétnyíljon.

– Ez az – motyogta a férfi, és a fogai közé csúsztatta a nyelvét.

Layla megborzongott.

Milyen édes! – gondolta Cameron. Mennyei volt megcsókolni a lányt, beszívni a bőre illatát, érezni, ahogy a meztelen keble a mellkasához préselődik.

– Gyönyörű – suttogta a tenyerébe fogva az egyik telt gömböt.

– Kérem – lehelte Layla pipacspiros arccal. – Kérlek...

– Mire kérsz? – Cameron a hüvelykujjával becézgette a mellbimbóját. A lány pupillái kitágultak a szenvedélytől. – Ez jólesik? Mondd meg, mit szeretnél! – Föléje hajolt, és megnyalta a kemény kis csúcsot, ráfújta, aztán a szájába vette.

Layla halkán felsikkantott, és hirtelen felzokogott. Vadul és vágyakozva és... csodálkozóan?

De nem, az túl szép lenne! Pedig Cameron nem bánta volna, ha ő az első férfi, akinek sikerül ennyire felizgatnia ezt a bűbajos teremtést.

Layla zihálva lélegzett, és Cameron nyelve harmadszor is végigsiklott a tűzforró bimbókon. A nő dűnnyögött valamit, de olyan halkán, hogy nem értette.

– Mondd meg, mit érzel! – sürgette a férfi a combját simogatva.

Milyen perzselő a teste, milyen bódító a vágya illata! – gondolta.

– Istenem – suttogta a lány. – Istenem. – Felemelte a fejét a párnákról, felsóhajtott, és odakínálta a száját.

Cameron nem kérte magát. Elmélyítette a csókot, és amikor megérezte a lány nyelvének első tapogatódzó, félénk érintését, és meghallotta a nyögdécselését, tudta, hogy Laylát éppúgy elragadta a hév, mint őt. Ebben a pillanatban kettőjükön kívül semmi más nem számított.

Cameron érezte, hogy a nő megvonaglik. Állj! – súgta a bensőjében egy hang. Ez hiba. Az ég szerelmére, állj le! De a figyelmeztetés elkésett. Minden porcikájával sóvárgott arra, hogy a lány az övé legyen.

Layla megemelte a csípőjét, és Cameron elfojtott egy nyögést. Csodálatos volt átölelni ezt a nőt, érezni a szenvedélyét. És a kiszolgáltatottságát hihetetlenül felvillanyozónak találta. De többre vágyott. Azt akarta, hogy a nő átkarolja a nyakát, a csípőjére fonja a lábát, amikor a csúcspontra ér. Újra végigsimított a combján, és amikor a nő felnyögött, tudta, hogy közel jár a beteljesüléshez.

– Mondd meg, mit szeretsz! Minden álmodat valóra váltom!

– Oldozz ki! – suttogta a lány. – És megmutatom, mit szeretek.

Cameron csak egy pillanatra habozott, aztán gyorsan kibontotta a csuklóit rögzítő kötelet. Megremegett, amikor Layla ujjai végigarasztottak a karján és a mellkasán. Megcsókolta a lányt, és az finoman a fogai közé szorította az alsóajkát.

– Kérlek – mondta, és a leheletük összekeveredett.

Cameron ezúttal kissé tovább habozott. De a csodaszép boszorkány a karjában csábosan hozzátörleszkedett, és a férfi gyorsan kiszabadította a bokáját is. Majd újra ráfeküdt, és lassan,

érzéken, szenvedélyesen csókolta, úgy mozgatva a nyelvét a szájában előre-hátra, ahogy hamarosan a hímtagját fogja a hüvelyében. Azt tervezte, hogy először gyors lesz és kemény, aztán lassan és gyengéden teszi a magáévá, elnyújtva a kéjt.

Layla mocomorogni kezdett, és Cameron lenézett rá.

– Azt mondtad, megmutatod, mit szeretsz – emlékeztette.

– Igen, mindjárt.

Később, amikor felidézte ezt a jelenetet, Cameront tudta, hogy volt valami lányhanghordozásában, aminek fel kellett volna keltenie a gyanakvását, de ő akkor csak a rá váró gyönyörökre gondolt.

– Mutasd meg! – mondta, és megdermedt, amikor hideg acélt érzett a hasán. Felszisszent, és ösztönösen megpróbált elhúzódní, de a penge elől nem térhetett ki.

A nő felmosolygott rá.

– Egy kést szegeztek a hasának – duruzsolta. – Egy rossz mozdulat, Mr. Knight, és esküszöm, hogy használni is fogom.

Az amerikai pontosan úgy viselkedett, ahogy Leanna remélte.

Szerencsés húzás volt eldugni a kis körömrészletét. Akkor csente el, amikor a szolgálók felöltöztették az arany bikinibe. Becsúszta a tangába, hátha valamikor hasznát veheti, és most elérkezett ez a pillanat. Fordult a kocka.

Amikor Knight behúzta a hasát, mintha így távolságot teremthetne a bőre és a reszelő hegye között, Leanna majdnem sírva fakadt örömeiben. Végre valamit jól csinált! Korábban egyik rossz döntést hozta meg a másik után, alábecsülte Asaadot, a vendégét... és a saját reakcióját arra, ami az imént történt.

Igaz, küzdött a férfival, de amikor az kikötözte, aztán simogatni és csókolgatni kezdte, volt egy pillanat, amikor félelem helyett csak a vágy forróságát érezte. De ez most nem fontos. A lényeg az, hogy van egy fegyvere, az erőviszonyok megváltoztak, és azt akarta, hogy ez így is maradjon.

Cameron megint megpróbált odébb húzódní, mire Leanna erősebben hozzányomta a reszelőt.

– Ne csináljon ostobaságot! – suttozta.

– Mi az ördögöt művelsz? – kérdezte halkán a férfi.

– Ez egy nagyon éles kés, Mr. Knight. Ne adjon rá okot, hogy használjam!

– Csak nyugalom! Mondd meg, mit akarsz!

– Azt, hogy másszon le rólam.

– Persze. Semmi gond. Hé, vigyázz!

– Másszon le rólam, Mr. Knight, és juttasson ki innen!

– Rendben. Add ide a kést, és megbeszéljük.

Leanna majdnem felnevetett. Ennyire butának tartja őt a férfi? Ha megtenné, amit kér, egy pillanattal később megint kikötözve feküdne előtte, és a fickó ott folytatná, ahol abbahagyta. A testével a matracba préselné, és addig csókolgatná és simogatná, amíg meg nem fosztja a józan eszétől... Leanna dühös volt a férfira, saját magára és a lehetetlen helyzetre.

– Nincs mit megbeszélünk – jelentette ki hidegen. – Tegye, amit mondok, vagy közelebről megismerkedik a késsel.

– Ez ugyanaz a kés, amellyel Asaadra támadtál?

– Pontosan.

– Azt állítottad, hogy nem próbáltad megölni.

– Hazudtam.

– Miért? Mi értelme annak, hogy...

Leanna megbökdöste a hasát a reszelő hegyével.

– Emlékszik, mit mondott a csevegésről? A helyében ezt tartanám szem előtt. Most én osztogatom a parancsokat.

– Akkor mondd meg, hogyan szálljak le rólad! Tudod, kicsit nehezemre esik gondolkozni, amikor azt az izét a hasamba nyomod... és alattam fekszel.

Leanna arca égett. A férfinak igaza volt. Még mindig úgy simultak össze, mint a szeretők, és

meghökkenítő módon az amerikai még mindig felajzott volt.

– Egyébként is, ha nem csinálunk valamit hamarosan, az emberek előzőnlik a szobát, és visszakövetelik a pénzüket.

– Hogyan? – pislogott a lány.

– A közönségünkre gondolok – suttogta a férfi.

– Úgy érte... figyelnek bennünket?

– Talán. Az biztos, hogy hallgatóznak. Különben honnan tudja majd Asaad, hogy mikor csapjon le? – kérdezte Cameron farkasszerű vigyorral.

Leanna elképedten pislogott.

– Tudta, hogy valami rosszat forral?

– Igen. Ezt már kitaláltam.

– Akkor bizonyára azt is kitalálta, hogyan léphetne olajra.

Egy okos ember ezen törte volna a fejét, de az elmúlt félórában Cameron egyáltalán nem úgy viselkedett, mint egy okos ember. Persze a Berettája még a keze ügyében volt. Ugyanakkor egy kés csiklandozta a hasát.

– Igen – felelte mégis magabiztosan.

– És mi a terve?

– Tedd el a kést, és beavatlak.

– Ezt felejtse el! – A lány habozott. – Van itt egy olyan hely, ahol zavartalanul beszélhetünk?

– A fürdőszoba padlóját és a falait márvány borítja. Ha becsukjuk az ajtót, és megengedjük a vizet, senki sem hall bennünket. Úgy tippelek, talán öt percig társaloghatunk, mielőtt idegesek kezdenek lenni.

– Ha valóban figyelnek bennünket, nem fognak majd gyanút, ha együtt megyünk ki a fürdőszobába?

– Ezt könnyen elkerülhetjük, ha azt mondom, hogy meg akarlak fürdetni.

A kés hegye lejjebb csúszott.

– Hé, vigyázz! Ha megsebesítesz, még kevesebb esélyünk lesz a szökésre. – Cameron mélyen a lány szemébe nézett. – Tudod, mire vágyom? – kérdezte hangosan. – Egy gyertyafényes, közös fürdőzésre...

A lány rámeredt.

– Mondj már valamit! – sziszegte a férfi.

– Fürödjünk meg? Ez... ez...

– Jól hangzik, igaz?

Cameron felnyalábolta a lányt, visszafojtott lélegzettel várva, hogy az beledöfje a kését. Bár mekkora kés lehet az, amelyet elrejtethetett abban a parányi tangában?

Amikor nem történt semmi, a fürdőszobába vitte a lányt, és a könyökével bevágta az ajtót.

Ahogy Leanna mondani akart valamit, az ajkára nyomta az ujját. Kintről semmilyen zaj nem hallatszott: nem dörömböltek a hálószoobaajtón, nem kiabáltak, nem közeledtek lépések. Cameron anélkül, hogy letette volna a lányt, elfordította a kádcsapot, és a víz széles sugárban ömleni kezdett a márványkádba.

– Most pedig ide azzal a késsel! – mondta csendesen.

– Előbb avasson be a tervébe! Aztán majd meglátjuk.

Cameron állkapcsa megfeszült. A hölgy nemcsak gyönyörű volt, de kitartó és hajthatatlan is.

– Most leteszlek. Csak ne csinálj semmit, amit megbánhatsz!

– Ugyanezt tanácsolom magának.

Cameron talpra állította a lányt, aki tüstént a háta mögé dugta a kést.

– Rendben, meséld el, mit tudsz!

– Asaad tervez valamit. Rám parancsolt, hogy kössem le a figyelmét.

– Ez minden?

– Miért, ez nem elég?

– Csodás! Az én saját Salomé – motyogta a férfi.

– Tessék?

– Tudod, ki volt Salome, nem? Heródiás lánya, aki a táncával úgy elbűvölte a királyt, hogy az a kérésére tálcán szolgálta fel neki Keresztelő Szent János fejét.

– Nos, amíg maga itt szellemeskedik, Asaad valószínűleg arra készül, hogy mindkettőnket megölessen. Mit tehetünk, hogy ezt megakadályozzuk?

Tehetünk? Cameron majdnem felnevetett. Mi ez a többes szám? Őt most már csak a kés érdekelte, amelyet a hölgy a háta mögött dugdosott. Mihelyt megkaparintja, búcsút vesz a szép sziréntől, és felszívódik. A nő csak teher lenne a nyakán, nem viheti magával.

– Hát jó – mondta. – De a tervem nem fog tetszeni.

– Tegyen próbára!

– A nagy pillanatra várnak. A csúcspontra.

A nő elvörösödött.

– Azt gondolja, ez mulatságos? – Közelebb lépett a férfihoz, és Cameron megint megérezte a hideg acélt a hasán. – Talán azt gondolja, hogy ez is mulatságos!

– Azt gondolom – felelte lustán a férfi –, hogy túl sokat beszélsz.

A falnak lökte a lányt, és megcsókolta. Layla meglepetten felszisszent. Cameron emlékeztette magát, hogy csak színészkedik, és a hüvelykujját egy bizonyos pontra nyomta a lány kulcsfontja és torka között.

Layla azonnal elernyed a karjában. Ahogy elvesztette az eszméletét, a fegyvere belepottyant Cameron markába. Nem kés volt, mint hitte, csak egy alig hétcéntis körömreszelő.

– Mit csinált velem? – suttogta a nő. Az arcába lassan visszatért a szín.

– Ez egy régi trükk – vigyorgott Cameron.

– Disznó!

– Ja, igaz, te persze nem szereted a trükköket. Az, amit előadtál az ágyban, a nyögdecslés, a sóhajtozás, mind igazi volt, ugye? – Cameron tudta, hogy örültség, titkon mégis azt remélte, hogy a lány azt mondja, igen...

– Azt tettem, amit tennem kellett.

– Emlékezz ezekre a szavakra! – mondta Cameron, és Leanna ekkor már tudta, hogy nélküle fog megszökni. Ezt pedig nem engedhette meg. Valahogy el kell érnie, hogy ne hagyja itt... – Rendben – mondta a férfi halkán. – A terv a következő. Visszamegyek a hálóba, és...

– Nem. Együtt maradunk.

– De hát ez az egyetlen esélyünk. – És valóban ez volt Cameron egyetlen esélye. A Berettája a hálószobában volt, ahogy a csizmája és az ablak is, amely az udvarra vezető ösvényre nyílt.

– Miért kellene itt szobroznom, amíg maga átmegy a másik szobába?

– Ott a pisztolyom. Ide kell hoznom.

– Ki akar mászni a hálószobaablakon.

– Ne butáskodj!

Leanna a fürdőkád melletti ablak felé intett az állával.

– Mi van ezzel? Ki lehet nyitni?

– Természetesen. – Valószínűleg. Cameron csak a hálószobaablakokat vizsgálta meg, ezt nem, de mit számít? Nem erre akart elmenekülni.

– Lássuk!

– Mondtam, hogy a pisztolyom...

– Hazudik, nincs is pisztolya, csak nélkülem akar megszökni.

– Miért akarnám ezt tenni?

Leanna mézédeseen mosolygott.

– A víz már majdnem a kád széléig ér – jegyezte meg, és Cameron gyorsan elzárta a csapot.

– Akkor most kinyitom az ajtót, és...

– Nem, az ablakot nyitja ki – válaszolta a lány, és velőtrázóan felsikított.

Cameron káromkodva befogta a száját, de elkésett. Valami nekivágódott kint a hálószobaajtónak.

A férfi megpördült, bereteszte a fürdőszobaajtót, és az ablakhoz szaladt, amelyet Leanna kétségbeesetten próbált felfeszíteni.